

KADIN

Kimi der ki kadın
Uzun kış gecelerinde
Yatmak içindir.
Kimi der ki kadın yeşil bir
Harman yerinde dokuz zilli
Köçek gibi oynatmak içindir.
Kimi der ki ayalımdır.
Boynumda taşıdığım vebalimdir.
Kimi der ki hamur yoğuran
Ne o, ne bu, ne döşek,
ne köçek, ne ayal, ne vebal
O benim kollarım bacaklarım.
Yavrum, anam, karım, kız kardeşim
Hayat arkadaşımıdır...

Nazım Hikmet

25 Kasım

Kadına Yönelik Şiddete Karşı Mücadele Günü

Gerçek Eşitlik, Özgürlük için
Genç Kadınlar Mücadeleye!

yeni dünya gençliği

- 3 ► Ekim Devrimi ve Gençlik
- 7 ► Gelenek Adı Altında İşkence
- 10 ► Çıracılar, Meslek Eğitimi Öğrencileri, Yasal Hakları ve Sorunları - II
- 15 ► İşkence ve İnsanlık Dışı Muamele
- 17 ► Panel (Neden İşçi Gençlik / Ekim Devrimi ve İşçi Gençlik)
- 18 ► Friedrich Engels'in Karl Marks'ın mezarı başında Yaptığı Konuşma

Merhaba ;

9. sayımız la birlikte tekrar sizlerle. Geçtiğimiz bültenlerimizde olduğu gibi yine gençlere ve genç işçilerin sorunlarına değinmeye çalıştık. Bu sayımızda geçtiğimiz sayıda 1. bölümünü yayınladığımız genç işçilerin ve çırakların sorunlarını konu aldığımız “Çıraklar, Meslek Eğitimi Öğrencileri, Yasal Hakları ve Sorunları” yazısının devamı niteliğindeki 2. bölümü; “Eti Senin Kemiği Benim” başlıklı yazımızı da yayınladık. Ayrıca Ekim Devrimi ve Gençlik yazısıyla, yeni dünya gençliği okurlarının Ekim Devriminin 91 yılı nedeniyle Adana da düzenlediği “Ekim Devrimi ve Neden İşçi Gençlik” konulu panelin haberi ve 25 Kasım Kadına Yönelik Şiddete Karşı Mücadele Gününün yaklaştığı bir tarihe denk gelen bu sayımızda ayrıca dünyada aslında azımsanmayacak çoklukta devam eden ve genç kadınlara yönelik şiddetin bir türü olan sünneti konu alan “Gelenek Adı Altında Sünnet” başlıklı yazımızda yer alıyor.

Yeni dünya gençliği olarak her ay sizlerle buluşmanın heyecanını yaşayan bizler, gelecek sayımızda da siz genç dostlarımızın desteğini bekliyoruz. Sizleri bültenlerimize haber ve makale göndermeye, bültenimizin dağıtımını yapmaya çağırıyoruz. Ayrıca yazılarınızı mail adresimiz ve internet sitemizde yer alan ziyaretçi defteri üzerinden de yollayabilirsiniz.

Yeni sayımızda görüşmek üzere...

yeni dünya
gençliği

Web sitesi: ydg.ydicagri.org

E-Mail: ydg@ydicagri.org

ÇAĞRI Basım Yayın Ltd. Şti. Adına Sahibi: Aziz Özer
Sorumlu Yazışları Müdürü: İlyas Emir
Yönetim Yeri ve Adresi: Hüseyinağa Mah. Balo Sok. No: 29/5 Beyoğlu İST. Tel:/Faks: 0212 620 67 57
Yeni Dünya İçin Çağrı Gazetesi Özel Sayı 183;
Kasım/2008 Fiyatı 0,10 Ytl (KDV Dahil)
Baskı: Uğur Matbaacılık (0212-501 81 09)
Litros Yolu 2. Matbaacılar Sitesi
6. Kat A Blok 4NA 8-10-11-23 Topkapı/İST.

ğu modern proletaryanın kurtuluşuna yarımda bulunmak, onun gerçek yönelimi işte buydu. Savaşım onun en sevdiği alandı. Ender görülür bir tutku, bir direngenlik ve bir başarı ile savaştı o. 1842'de birinci Rheinische Zeitung'a, 1844'te Paris'teki Worwärts'a, 1847'de Brüksel'deki Deutsche-Brüsseler-Zeitung'a, 1848-1849'da Neue Rheinische Zeitung'a 1852'den 1861'e değin New York Tribune'e katkı, ayrıca, bir sürü kavga broşürünün yayınlanması, tüm yaptırımın doruğu olan büyük Uluslararası Emekçiler Derneğinin kuruluşuna değin Paris, Brüksel ve Londra'da çalışma, işte, eğer başka hiçbir şey yapmasaydı bile, yapıcısının gurur duyabileceği sonuçlar.

Marx, işte bu yüzden zamanının en sevilmeyen ve en çok kara çalınan adamı oldu. Mutlakiyetçi olduğu kadar cumhuriyetçi hükümetler de kovdular onu; tutucu burjuvalar ile aşırı demokratlar onu kara çalma ve kargışlara boğmakta birbirleri ile yarışıyorlardı. O bütün bunları, hiç aldirmaksızın, örümcek ağları gibi yolunun dışına atıyor ve ancak çok zorunlu durumlarda yanıtliyordu. Sibiry madenlerinden Kaliforniya'ya değin, Avrupa ve Amerika'nın her yanına dağılmış, tüm dünyanın milyonlarca devrimci militanı tarafından ululanmış, sevilmiş ve aklanmış olarak öldü o. Ve ben çekinmeden söyleyebilirim ki, onun birçok karşı-düşünce olan hasmı olabilirdi, ama kişisel düşmanı pek o kadar yoktu.

Adı yüzyıllar boyunca yaşayacak, yapıtı da! (Marks-Engels: Seçme Yapıtlar, Cilt: 3, s:196-198, Birinci Baskı, Sol Yayınları, Aralık 1979)

MARX'İ ANLAMAK

İnsanın insan tarafından sömürsü devam ettiği, kapitalizmin dünyada insan varlığını tahrir ettiği, emperyalizmin zayıf

ulusları ve savunmasız halkları baskı altında tuttuğu sürece tüm işçiler ve dünya halkları, bugünün toplumunu dönüştürme, onu kendi yararları doğrultusunda değıştirme göreviyle karşı karşıyadırlar.

Komünistler, özlemine duyduğu sistemi kurana dek, bu uğurda kaybetmeyi ya da ölmeyi göze alarak mücadele etmektedirler. Bu mücadelenin tarihinde bir anahtardır “Karl Marx”. Marx 150 yıldır hiç kuşkusuz dünya işçi sınıfının yolunu aydınlatmaktadır. Komünizmin yaratıcısı ve kuramcısı Marx'ın aydınlattığı yol hala dünya işçi sınıfı için tek kurtuluş yolu olarak geçerliliğini korumaktadır.

Marx'ın hayatını okurken nasıl korkunç bir inanç ve inada sahip olduğunu görüyoruz. Çocukları açlıktan ölen, hastalıkla ve yoksullukla boğuşan Marx, en yakın arkadaşı Engels ile birlikte bizlere muhteşem bir miras bırakmıştır. Komünizm, araştırılmaya başlandıkça ve okundukça kitleler tarafından benimsenmeye başlamıştır. Ve ilk meyvesini Rusya ve Çin'de vermiştir.

Burjuva iktidarlar marksizmi, servetlerine ve sömür sistemlerine karşı bir tehlike olarak görüp saldırmaktadırlar. Özellikle bir halk afyonu olan dini kullanarak marksistleri, birer vatan haini, birer dinsiz imansız olarak kitlelere empoze etmeye çalışmaktadırlar. Hala bu karalamalarına devam etseler de asla gerçeğin önüne geçemeyecekler. Her işçi grevinde, her halk hareketinde, her gençlik ayaklanmasında, işçi sınıfının ve halkların özgürlük ve demokrasi mücadelesinde yeni bir komünist doğuyor, doğacak.

Yaşasın işçi sınıfının kurtuluş ideolojisi “Marksizm”!

Yeni Dünya Gençliği Okuru
İstanbul

Friedrich Engels'in, Karl Marks'ın Mezarı Başında Yaptığı Konuşma

Highgate Mezarlığı, Londra
17 Mart 1883

14 Mart günü, öğleden sonra üçe çeyrek kala, yaşayan düşünürlerin en büyüğü artık düşünmez oldu. Ancak iki dakika yalnız bıraktıktan sonra, odaya girince, onu koltuğunda rahat rahat, ama sonsuzluğa dek, uyumuş bulduk.

Avrupa ve Amerika militan proletaryasının bu adamda yitirmiş bulunduğu şey, tarihsel bilimin bu adamda yitirmiş bulunduğu şey, ölçülemez. Bu devin ölümü ile bırakılan boşluk, kendini duyumsatmakta gecikmeyecek.

Nasıl ki Darwin organik doğanın gelişme yasasını bulduysa, Marx da insan tarihinin gelişme yasasını, yani insanların, siyaset, bilim, sanat, din, vb. ile uğraşabilmelerinden önce, ilkin yemeleri, içmeleri, barınmaları ve giyinmeleri gerektiği; bunun sonucu, maddi ilksel yaşama araçlarının üretimi ve böylece, bir halk ya da bir dönemin her iktisadi gelişme derecesinin, devlet kurumlarının, hukuksal görüşlerin, sanatın ve hatta söz konusu insanların dinsel fikirlerinin üzerinde gelişmiş buldukları temeli oluşturdukları ve buna göre, bütün bunların şimdiye değin yapıldığı gibi değil, ama tersine, bu temele dayanarak açıklamak gerektiği yolundaki, daha önce ideolojik bir saçmalıklar yığını altında üstü örtülmüş bulunan o temel olguyu buldu.

Ama hepsi bu değil. Marx günümüz kapitalist üretim tarzı ile onun sonucu olan burjuva toplumun özel hareket yasasını da buldu. Artı-değerin bulunması, sonunda, bu

konuyu aydınlattı; oysa burjuva iktisatçıların olduğu kadar sosyalist eleştiricilerin de daha önceki bütün araştırmaları, karanlıklar içinde yitip gitmişlerdi.

Bu türlü iki bulgu koca bir yaşam için yeterdi. Kendisine böyle bir tek buluş yapma nasip olana ne mutlu! Ama Marx araştırmada bulunduğu her alanda (bu alanların sayısı çoktur ve bir teki bile yüzeysel irdelemelerin konusu olmamıştır), hatta matematik alanında bile, özgün buluşlar yaptı.

Bilim adamı olarak, buydu. Ama onun etkinliğinde asıl önemli olan, hiç de bu değildi. Marx için bilim, tarihi etkinliğe geçen bir güç, devrimci bir güçtü. Pratik uygulamasının düşünülmesi belki de olanaksız olan herhangi bir teorik bilimdeki bir bulgudan duyabileceği sevinç ne denli katıksız olursa olsun, sanayi için, ya da genel olarak tarihsel gelişme için doğrudan doğruya devrimci bir önem taşıyan bir bulgu söz konusu olduğu zaman duyduğu sevinç bambaşkaydı. Böylece Marx, elektrik alanındaki bulguların gelişmesini ve daha şu son günlerde, Marcel Deprez'in çalışmalarını çok dikkatli bir biçimde izliyordu.

Çünkü Marx, her şeyden önce bir devrimciydi. Kapitalist toplum ile onun yaratmış bulunduğu devlet kurumlarının yıkılmasına şu ya da bu biçimde katkıda bulunmak, kendi öz durumunun ve gereksinmelerinin bilincini, kendi kurtuluş koşullarının bilincini kendisine ilk onun vermiş bulundu-

Ekim Devrimi ve Gençlik

Gençlik hareketinin tarihine baktığımızda tek tek ülkelerdeki gençlik hareketinin, gençlik örgütlerinin kapitalizmin üst aşaması olan emperyalizmle birlikte geliştiğini görürüz.

Proleter gençlik hareketi, üretim ilişkilerinin belli bir aşamasında ve olgunluğunda, ancak kapitalist sistemin ve işçi hareketinin gelişmesinin belli aşamasında örgütlü birlikler biçiminde ortaya çıkıp genel bir görünüm haline gelebildi.

Emperyalizmle gelişen üretimin gençlik üzerindeki acımasızlığı, gelişen teknolojiyle iflaza sürüklenen zanaattaki çırakların ızdırabı ve tüm bunların üstüne bütün keskinliğiyle eklenen kapitalizmin askeri aygıtı militarizmin kıyımları artık özel olarak örgütlenmiş gençlik birliklerinin kurulmasını şart kıldı. Dolaysız olarak kuruluş nedeni tamamen militarizm baskısı, genç işçilerin ve çırakların üzerindeki acımasızlık olan gençlik birlikleri 1900'lu yıllarda birbirinden bağımsız olarak tek tek ülkelerde kuruluyordu. Fakat dünya ekonomisinin ortaya çıkışı, emperyalist

savaşların ve devrimin olgunlaşması sonucu her şeyin uluslararası boyuta taşındığı süreçte, birbirinden bağımsız proleter gençlik birliklerinin de uluslararası karektere bürünmesi zorunlu kıldı. 2. Enternasyonal'in devrimci kanadını oluşturan önderler (Lenin, Karl Liebknecht, Rosa Luxemburg...), gençliğin özel örgütlenmesi

gerektiği, militarizme karşı devrim için uluslararası gençlik örgütünün olması gerektiği bilincinde gençlikle yakından ilgilendi ve onların öncülüğünde Gençlik Enternasyonalini temelleri atıldı. Lenin'le birlikte bolşeviklerin gençlik enternasyonalindeki birliklere muazzam katkısı vardır; Lenin, emperyalist savaş döneminde gençlerle diyalogun nasıl olması gerektiğine önem vererek, gençlik örgütlerinin

Bolşevik temelde örgütlenmesi gerektiği bilincini taşıdı. Askeriyeyi tecrit mi etmeli, yoksa içerisinde devrimci çalışma mı yapılmalı konusunda, birliklerin teorik pratik ilişkisi konusunda, gençlik örgütlerinin yetişkinlerin oluşturduğu parti ile ilişkisi konusunda, silahsızlanma konusunda hem gençlik birliklerine hem de genel olarak

devrimci harekete çok büyük katkı yapmıştır.

Rusya'da durum

Rusya'da asıl anlamıyla gençlik örgütleri, emperyalist savaşın iç savaşa dönüştürüldüğü ve Çar'ın devrildiği 1917 mart devriminden sonra yaratılabildi. Fakat bu zamanlarda genç proleterler yetişkin işçilerin örgütlerinde en saflarda mücadelesini vermiştir.

Emperyalist paylaşım savaşında Rusya'da Çarlık ise, 3 yıl boyunca savaşı devam ettirme politikasını izledi. 1917 yılında savaşla birlikte artan yiyecek, hammadde, yakıt sıkıntısı beraberinde katmerleşerek açlığı, yoksulluğu ve ölümleri de getirdi.

1917 ocak aylarından itibaren daha da gelişmeye başlayan grevlerle, isyanlarla kitleler alanlarda Çarlığın yıkılması gerektiğini haykırıyordu. Kitlelerin korkutacak boyutlara erişmesiyle bakanlar, generaller tutuklanıp ve nihayetinde Çarın tahtı bırakmasını zorunlu kıldı. Rusya'da Çarın devrilmesinden sonra geçici hükümet kuruldu. Geçici hükümet ikili iktidar tarafından oluşturuluyordu. Bir yanda burjuvazinin temsili hükümeti diğer yanda ise devrimin baş kahramanı olan, en geniş kitleye sahip olan fakat burjuva hükümetine **gönüllü** olarak bağlanan İşçi-Asker Sovyetleri. Bu ikili iktidar, sınıfsal ve politik karakteri tamamıyla farklı ve zıt olan, Lenin'in de dediği doğrultuda şimdiye kadar düşünülmemiş ve düşünülmemesi mümkün olmayan bir yapıya sahipti. Lenin en başından beri "burjuva hükümetinin kendisini güvenilir kılmak zorunda olduğunun, işçi ve emekçilerin ise burjuvaziye asla güvenmemek zorunda olduğunun" altını çiziyordu. Devrimin gelişmesinin güvence altına alınması için devrimin 2. aşamasının yani Proleryanın iktidarı tek

başına ele geçirmesinin gerektiğini dile getirdi. Bolşevikler geçici hükümetin sahte devrimciliğini ve iki yüzlülüğünü teşhir etmek için kitleler üzerinde yoğun bir çalışmaya giriştiler.

Geçici hükümet devrilmeliydi. Çünkü o burjuvazinin temsil ettiği bir hükümet olarak ne gerçek bir barış, ne ekmek, ne de özgürlük getirebilirdi.

Geçici hükümet halkın en baştan beri talep ettiği savaşın bırakılması yerine diğer emperyalistlerin işçi ve emekçilerine ukalaca burjuvazinin oyununa gelmeye çağrısı yapıyordu. Burjuva hükümeti Sovyet hükümetini görmezden ve duymamazlıktan gelerek kendi iktidarını mutlaklaştırmaya çalışıyordu.

Geçici hükümetin bu uygulamaları üzerinden gelişen kitle tepkisinin yanında, devrimin 2. aşaması yolunda yeni oluşan gençlik birlikleri de boy vermeye başladı. Örgütlü ilk gençlik birliği Emek ve Işık" adında Haziran 1917 yılında "oluşturdu. Daha sonra ismini "Sosyalist Gençlik Birliği" olarak değiştirdi. Birlik doğrudan Bolşeviklere bağlı olmasada onun çizgisinden yürüdü. Gelişmeler kendisini Moskova'da da gösterdi. Haziran 1917'de Bolşevikler kendi "Gençlik Birliği"ni oluşturdu. Bu birlik sadece parti üyelerini kapsadığından başta partinin üye sayısını düşürdü. Fakat kısa süre sonra Bolşevik Parti'nin siyasi önderliğinde ve ona tabi olan, sadece üyeleri değil tüm gençliği kapsamayı görev edinen, özel bir gençlik birliği gereksinimiyle ismini "Üçüncü Enternasyonal İşçi Gençlik Birliği" olarak değiştirdi ve en geniş kitleye hitap etti. Gençlik birlikleriyle beraber gelişen kitle hareketleri bolşevik sloganlar eşliğinde büyüyordu. Artık kitleler kendi taleplerinin görmezden gelinmesine, seslerine kulak asılmamasına karşı tepkisini Bolşevikler eşliğinde ve

Neden İşçi Gençlik Ekim Devrimi ve İşçi Gençlik

26

Ekim Pazar günü Yeni Dünya Gençliği olarak Adana'da "Neden İşçi Gençlik? Ekim Devrimi ve İşçi Gençlik" başlıkları altında ilk panelimizi düzenledik.

Panelde açılış konuşmasının ardından sunum bölümüne geçildi. Bu bölümde iki arkadaşımız sırasıyla "Neden İşçi Gençlik" ve "Ekim Devrimi ve İşçi Gençlik" başlıkları altında sunumlarını yaptılar. Yaklaşık 45 dakika süren sunumların ardından 15 dakikalık bir ara verildi. Sonrasında ise tartışma bölümüne geçildi.

Tartışma bölümü olarak düşünülmesine karşın bu bölüm daha çok soru cevap şeklinde yürüdü. Sunumların iyi hazırlanmış olmasına rağmen bu açıdan bakıldığında tartışma bölümü yeterince verimli olmadı. Sorulan kimi sorular şunlardı: "Türkiye'de kurulan Köy Enstitüleriyle, Sovyetler Birliği'nde kurulan işletme okulları arasında bir benzerlik, bir bağ var mıydı?", "İşsiz ve öğrenci gençliğin örgütlenmesinde zorlukları aşmak için neler yapılmalı?", "Sovyetler

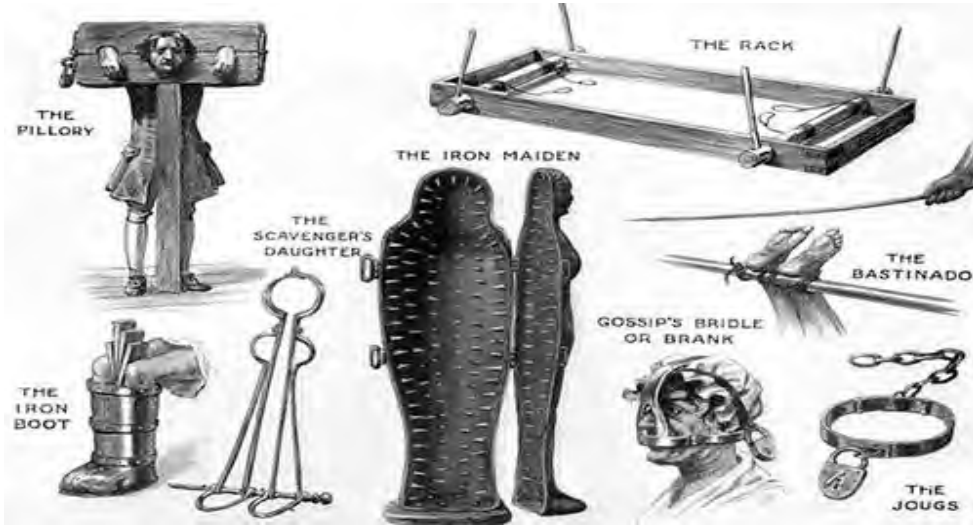
Birliği'nde gençlik örgütlenmesi neden geç başladı?" vb. Paneli sunan arkadaşlarımız, sorulan sorulara bilgileri ölçüsünde doyurucu yanıtlar verdiler.

Panelde olumsuz olan bir nokta da katılımın beklediğimiz altında olmasıydı. Bunun nedeni iyi derecede organize olamamız ve panelin duyurusunu yeterli derecede yapamamamızdı. Bununla birlikte ilk panelimiz için belirlediğimiz konunun yeterince güncel olmamasının da katılımın yeterli düzeyde olmamasında rolü vardı. Sonraki etkinliklerimizde bu sorunları en aza indirmek için çabalaacağız.

Panelimizde ayrıca Güney Sanat Topluluğu'ndan iki arkadaşımız aralarda okudukları şiirlerle panelimize katkıda bulundular.

Son olarak, iki başlık halinde hazırlanan panel sunumlarının 1. bölümünü özet biçiminde bültenimizin bu sayısında, ikinci bölümünü ise aynı şekilde bir sonraki sayıda okuyabilirsiniz...

yan yöntemler kullanır. Nelerin psikolojik işkence oluşturduğuna dair uluslararası bir fikir birliği olmadığından, sıklıkla bunlara göz yumulur, inkar edilir yahut başka türlü adlandırılır. Buna rağmen, kurbanı olanlarca işkencenin en salt biçimi olduğu söylenmiştir.

Psikiyatrik işkence, siyasî, dinî ya da ailevî sebeplerle "akıl" insanlara işkence etmek için psikiyatrik teşhisleri ve bunlara ilintili olarak yapılan tedavileri kullanır. Bu **Sovyet Rusya**'da siyasî esirlere karşı oldukça sık kullanılan bir yöntemdi. Daha yumuşak biçimleri **ABD** ordusunda -başka yönlerden akıl olsa da- emirlere karşı gelen subaylara karşı uygulanmıştır. Bu tür "sorun çıkarıcı" üyelerden sakınan kimi dinî grupların da, sahte akıl hastalığı teşhisleri koyarak söz konusu üyeyi devamlı bir ayıplama altında tutmaya dayalı bir tür psikiyatrik işkence kullanmaya çabaladıkları olmuştur.

Farmakolojik işkence, azap vermek ve işkencenin amaçlarına boyun eğdirmek için kurban üzerinde psikotropik

ve/veya diğer tür kimyasallar kullanır.

Porno-ışkence terimi, kurbanı videoya kaydedilen veya başkalarının seyredilen bir ortamda açık cinsel ilişkiye zorlayarak, soruşturma, cezalandırma yahut tecavüz amaçlı olarak bilinçli fiziksel ve/veya zihinsel acıya maruz bırakma olarak tanımlanabilir. (Kaynak: <http://tr.wikipedia.org>)

İşkence; baskı, yıldırma ve korkutma aracı olarak kapitalizmin vazgeçemediği bir yol arkadaşısıdır. Bugün işkenceciler ve uygulayıcıları ellerini kollarını sallayarak aramızda gezmektedirler. Ne devlet yetkililerinin özrü ne de işkenceci birkaç kişinin görevden alınması sorunu çözmez. Sorun sistemin ta kendisidir.

İşkencecilerden hesabın sorulacağı günler elbet gelecektir. Eşit ve özgür bir dünya yaratma mücadelesi veren devrimcileri işkenceyle katledenlerin hesabı devrimle sorulacaktır!

Bir ölür, bin çoğalırız! Devrim için düşenler kavgamızda yaşayacak!

Yeni Dünya Gençliği / İstanbul

öncülüğünde gerçekleştiriyordu. Geçici Hükümetin kitlenin ürkütücü gücüne meydanlarda silahla karşılık vermesi ve binlerce kişinin ölmesi üzere artık Geçici Hükümetin devrilmesi için hiçbir kuşku kalmamıştı. Devrimci durumun gelişmesi ve bunalımın olgunlaşması üzere Lenin Kızıl Ekim ayaklanması zamanının geldiğini açıkladı: "Ne erken, ne geç şimdi tam zamanı...Devrimimiz 2-3 günlük mücadeleye bağlıdır". Lenin proleter gençliğin değerini ve mücadele gücünü değerlendirmeyi çok iyi bildi. Ekim ayaklanmasının son direktiflerinde en kararlı unsurlar dediği işçi gençlikten oluşan hücum kıtalarına büyük önem düştü. Silahlandırılmış halkın ayaklanması sonucu geçici hükümet devrildi ve yerine tarihte bir ilk olan Proletarya Diktatörlüğü kuruldu.

Dünyanın ilk Proleter Devleti olan Sov-

yetler Birliğinin kurulmasıyla kuşkusuz ki insanlık tarihinin en ileri seviyesi yaşandı. Eğitim ve kültür alanında, kadın sorununda, köylü sorununda, ezilen uluslar konusunda, emeğin değeri konusunda ...vb Sovyetler Birliği en iyi iyileştirmeleri uygulamıştır. Genç işçilerin ve çırakların emeğinin korunması ve iktisadi durumunun iyileştirilmesi yasalarla garanti altına alınmıştır:

- 1.14 yaşına kadar çocuklara ücretli işte çalışma yasağı.
2. İşgününün 18'inden küçük gençler için altı, 16'sından küçük gençler için dört saate indirilmesi.
3. Başlangıçta 18, ilerki dönemde 20 yaşın altındaki gençler için gıve ve akort çalışma yasağı, gençliğin sağlığına zararlı işletmelerde çalışma yasağı.
4. Kısaltılmış işgünü garanti altına almayı (kısaltılmış işgünü tam işgünü gibi ücretlen-

dirilir) ve işçi gençliğin iktisadi durumunun yetişkin işçilerin yaşam koşullarıyla aynı ölçüde yükseltilmesini sağlayan bir ücret politikası. Eşit işe eşit ücret.

5. 18 yaşın altındaki gençler için tam ücretin ödenmesi şartıyla dört haftalık izin.

6. Düzenli aralıklarla yapılan sağlık kontrolü ve işçi gençlerin özel ya da genel dinlenme yurtlarına, sanatoryumlara vs. gönderilmesi kaydıyla işçi gençliğin sağlığının korunması.

7. Sanayide gençliğe belirlenmiş bir oranda işyerinin ayrılması (kota uygulaması -ÇN)

8. Hastalık durumunda, çalışma yeteneğinin kaybı ya da işsizlik durumunda esasen devletin ve işverenlerin ödediği sosyal sigorta.

Devrimden Sonra Gençlik Birliği

Ekim Devriminden sonra ülkenin her yerinde proleter gençlik örgütleri otaya çıkmaya başladı ve bunlar Ekim 1918 de Rus Komünist Gençlik Birliği(KGB)'nin kurulmasıyla bu ad altında birleştiler. Devrim sonrasında Rus gençliği diğer dünya ülkeleriyle hemen irtibat kurmaya çalıştı ve Gençlik Enternasyonali hakkında bilgi almak istedi. Rus KGB'in çabaları ilk başta sonuçsuz kalsa da 1919 Martında kurulan 3. Enternasyonalle ilişkileri kurmayı başardı ve Sosyalist Gençlik Enternasyonali'nin içerisinde yer alan birçok örgütle birlikte **Komünist Gençlik Enternasyonali** kuruldu. Sovyetler birliğinin kurulması elbette yeniliği, güzelliği, onurlu bir yaşamı beraberinde getirdi fakat, dünyada ilk kez tek ülkede kurulan sosyalizmin devam ettirilebilmesi için gençliğin önünde yeni görev ve sorumluluklar duruyordu.Lenin :*"Ancak gençliğin öğretimini, örgütlenmesini ve eğitimini temelden değiştirdiğimizde, genç neslin, eski topluma hiç benzemeyen yeni, yani komünist toplumun kurulması çabalarının*

sonuç vermesini sağlayabiliriz." demişti. Sovyetlerde de tamda bu amaç doğrultusunda hem mesleki hem siyasi eğitim veren pliteknik-işletme okulları açıldı.Bu okullarda, üretim sürecinin anlamı ve hedefini, teknik ve toplumsal açıdan öğrenmeleri yoluyla işçi gençliğin çok yönlü eğitimi amaçlanmıştır. Bu okullar sosyalizmin acil ihtiyaçlarına göre yeniden biçimlendirilmiştir.

Devletin sınıf karakterinin değişmesiyle birlikte Rus KGB'nin faaliyetlerinin içeriği de değişmekteydi. İktidarı ele geçirmek ve devrimi gerçekleştirmek döneminde, gençliğin eğitimi ve örgütlenmesi kapitalist burjuva toplum düzeninin yıkılması için sınıf mücadelesine katılmak ise, proletarya diktatörlüğü şartlarında da yeni yaşamın inşası için olumlu çalışma, proletarya diktatörlüğünün sağlamaştırılması ve eskinin tüm kalıntılarına karşı mücadeledir.

KGB'nin temel görevi, doğrudan sosyalist inşaya aktif katılımı sürecinde en geniş emekçi gençlik kitlelerinin oluşturulması ve onların komünist eğitimi.

Lenin dediği gibi ülkede hala alışkanlığın korkunç gücü vardır. Bu aşamada gençlik için işletme okullarındaki eğitiminin önemi had safhaya ulaşmaktadır.Ülkenin ihtiyacını karşılayacak sanayi üretimi ve savaş sanayisinin gelişmesi için teknik elemanlar, mühendisler yetiştirildi.KGB ve işletme okulları, devrim için ön saflarda savaşan genç kitlelerinin şimdi ise Sosyalizmin Emperyalist ülkelerce kuşatılmasına karşı kızıl orduda savaşması için çalışmıştır. KGB en cesur, en iyi güçlerini Kızıl Orduya donanma komutanı olarak vermiştir ve bu gençler devrimci anavatani kelimenin tam anlamıyla canları pahasına savunmuştur.

Yeni Dünya Gençliği

İşkence ve insanlık dışı muamele!

İşkence, ister fiziksel olsun ister ruhsal, bir göz korkutma, caydırma, intikam alma, cezalandırma veya bilgi toplama aracı olarak bilinçli şekilde insanlara ağır acı çektirmekte kullanılan her türden edimlerdir. İtiraf almak amacıyla sorgulama taktiği olarak kullanımı günümüze dek en büyük kullanım alanı olmuştur. İşkence ayrıca bir baskı yöntemi olarak veya tehdit olarak algılanan toplulukları kontrol altına alma aracı olarak hükümetlerce kullanılır. Tarih boyunca, din değiştirme veya politik yeniden-öğretim (re-education) amacıyla sık sık kullanılmıştır. (Kaynak: <http://tr.wikipedia.org>)

Yıllardır hep konuşulan, protesto edilen, suç duyurusunda bulunulan ve her defasında delil yetersizliği vb. söylemlerle üstü kapatılan insanlık suçu "**İşkence**"!...

Yaşadığımız coğrafyada örneklerine sıkça rastlamak mümkün. İşkence genel olarak faşizmin ve kapitalizmin hâkim olduğu ülkelerde veya sömürge ülkelerde; muhalif olarak görünen, sistem karşıtı, komünist, farklı dine mensup vb. kişilere yapılır. Bu vb. ülkelerde az buçuk demokrasi ortamı var ise hak aramaya çalışılır kimi zaman ve fakat çoğu kez sonuçsuz kalınır. Sistemin yaptı(rdı)ğı işkenceyi, sistemin mahkemelerinde veya yasalarında aramak sanırım tezat bir durumdur. Fakat bizler yani aydınlık yarımlar için mücadele edenler, her alanda olduğu gibi insan hakları ihlali olan işkenceye karşı da mücadele etmek ve haklarımızı aramak zorundayız.

12 Eylül faşist diktatörlüğü döneminde ve "demokrasi"nin kaleleri gibi görünen ülkelerde ortaya çıkan işkence görüntüleri ve uygulamaları insanın kanını donduracak çeşit ve biçimlerde. Aşağıda okuyacağınız işkence metotlarının hemen hemen hepsi, bu ülkede devrimci dalganın yükseldiği yıllar olan 60'lar, 70'ler ve 80'lerde devrimci önderler ve kişilere uygulanmıştır. Hiçbir işkence uygulamasına ceza işlem ve yargılama yapılmamıştır.

İşkence türleri

Fiziksel işkence, azap vermek için fiziksel acıyı kullanır ki bu da en bilinen işkence biçimidir.

Psikolojik işkence, azap vermek için psikolojik acıyı kullanır ve daha az bilinir, çünkü etkileri çoğunlukla başkalarının görülemez. Nesnesi konumundakinin zihinsel, duygusal ve psikolojik hallerinde acıya sebep olmak için fiziksel olma-

çözmüyor. Çünkü çalışan çocuklar mesleki eğitim merkezlerine gitseler bile bu merkezlerde geçirdikleri bir günün dışında izinsiz çalışıyor ve günde 10-12 saat iş başında oluyorlar.

Bu eğitim merkezlerinin sayısına karşın Türkiye’de 5 654 resmi Kuran Kursu olduğunu söylemekte yarar var. Mesleki eğitime verilen önem bu kursların sayısı arasındaki farkta kendini göstermektedir.

Sonuç Yerine;

Patronlar için çocuk emeğini cazip kılan şey elbette ucuz iş gücü oluşu * Ekonomik getirisi olan işlerde çalışan çocukların üçte ikisi asgari ücretin altında ücret alıyor. Ayrıca makine kullanımı çocuk emeğinin kullanımını kolaylaştırıyor. Birçok fabrikada stajyer olarak çalışan meslek liseleri öğrencileri yetişkin işçilerle aynı işi yapıyor. Ancak onların aldığı ücretin çok daha azını alıyor ve yetişkin işçilerin yararlandıkları hak kısıntılarından bile yararlanamıyorlar. Çıraklar, stajyer öğrenciler yasal haklarından bile

habersizler. Meslek liseleri, çıraklık eğitim merkezleri sermaye ile işbirliği içerisinde genç işçilerin sömürsünü süreklileştirmekte, sermayeye ucuz, nitelikli ve dirençsiz işgücü sağlamaktadırlar.

Bu sorunun çözümü işçi sınıfının örgütlenmesine, sınıf sendikalarının güçlenmesine bağlıdır. Çünkü bu sermayeye karşı işçi sınıfının mücadelesidir. Ve kendi haklarını savunamayan proletarya çocuklarının da mücadelesini desteklemeyecektir. Buna rağmen çıraklar, genç işçiler de bu kölelik koşullarına karşı örgütlenmeli ve hakları için mücadeleye girmelidirler.

Biz Yeni Dünya Gençliği olarak çırakları, meslek lisesi öğrencilerini, genç işçileri örgütlenmeye çağırıyoruz.

Haydi Genç İşçiler Mücadeleye!

03.11.2008

Yeni Dünya Gençliği

* Veriler TÜİK’in internet sitesinden alınarak derlenmiştir. İşgücü verileri 2006 sonuna, Eğitim kurumları verileri ise 2005-2006 dönemine aittir.

Gelenek Adı Altında “İşkence”!

Dünyanın birçok ülkesinde gelenek adı altında kadınlara sünnet denilen işkence uygulanıyor.

Kadın sünneti birçok insan tarafından hiç duyulmamış birçoğu açısından da yüzyıllar öncesinde kalmış güncelliğini yitirmiş bir konu olarak düşünülüyor. Fakat dünyada

sayıları 150 milyon a yakın sünnet edilmiş kadın ve kız çocuğunun yaşadığı bilindiğinde bunun büyük bir yanılma olduğu rahatlıkla görebiliriz. Dünya bu işkenceye kulaklarını kapata dururken her

yıl bu sayıya 8 bin kız çocuğu daha ekleniyor. Bu geleneğin kökleri çok eski çağlara dayanıyor. Mısırda yapılan arkeolojik kazılarda MÖ.1600’li yıllardan kalan duvar resimlerinde kadın sünnetinin detaylı bir şekilde gösterildiği söyleniyor. Kadın sünneti esasında 30 Afrika ülkesinde uygulanıyor. Bu ülkelerde yaşayan kadınların çok büyük bir çoğunluğu “sünnetli”. Ancak bu uygulama yalnızca Afrika ülkeleriyle sınırlı değil. Umman, Yemen, Birleşik Arap Emirliği, Endonezya, Malezya ve Kuzey Irak da bazı

Kürt bölgelerinde yaşayan kadınlar da bu uygulamaya maruz kalıyorlar. Üstelik bu ülkelerden gelen göçmenler gelenek denilen işkenceyi devam ettirmek istedikleri için Avrupa, Kanada, Amerika, Yeni Zelanda, Avustralya gibi ülkelerde de kadın sünneti görülüyor.

Yüzyıllar önceden bugüne dek sürdürülen bu işkence yönteminin ne için ve nasıl yapıldığına gelince. Bu uygulama kadınların cinselliklerini kontrol altına almak, bekâreti korumak ve erkeğin daha fazla zevk alması için yapılıyor. Kadın sünneti 3 ayı şekilde uygula-

nyor.

Birincisi; klitoris tümüyle kesilmesi, ikincisi; klitoris ile birlikte küçük ve bir kısım büyük dudakların kesilmesi, birde en vahşi ve en yaygın biçimi olan (Firavun Tarzı) klitoris, küçük ve büyük dudakların tümünün kesilmesi. Yaranın dış cephelerini bir araya getirip sadece idrar ve aybaşı kanamasının akabileceği küçük parmak genişliğinde bir açıklık bırakılıyor. Bu uygulamalar dışında delme, dağlama, kazıma, vajinanın içine çeşitli bitkiler yerleştirme

gibi sünnet biçiminin olduğuda biliniyor. Bazı ülkelerde sünnetli kadınların %80-85 inde 1. ve 2. tür sünnet uygulanırken Cibuti, Somali, Sudan da kadınların %98 i firavun tarzı denilen en vahşi şekliyle sünnet ediliyor.

Sünnet esnasında narkoz kullanılmıyor. Birçok bölgede sünnet sırasında kızın elleri ve ayakları sıkıca tutulduktan sonra ağzına bez parçası yerleştiriliyor, sünnet sonrası bacakları bir bezle bağlanıyor ve iyileşene dek idrarını yapmak bile bir işkenceye dönüşüyor. Cinsel organında bırakılan açıklık ne kadar dar ise ve sünnet esnasında kız ne kadar az bağıyorsa o kadar değeri artıyor. Bu işkence bu kadarla sınırlı kalmıyor çünkü kadınlar her doğum yaptığında cinsel organları tekrar kesilip dikiliyor. Ameliyat sırasında kullanılan malzemeler steril olma-

dığı için kadınlar çeşitli hastalıklar kapıyorlar. İdrarlarını tutamıyorlar, şiddetli iltihaplanmalar, kısırlığa yol açan enfeksiyonlar, AIDS ve hatta kan kaybı dolayısıyla ölümler yaşanıyor. Kadınlara AIDS bulaşması başka bir felaket, çünkü bu kadınlar hastalıklı diye kocaları tarafından terk ediliyor. Yapılan araştırmalarda kadınların birçoğu ilişkiye istekli olmadıklarını, ilişki sırasında acı çektiklerini, kocaları istediği için ilişkiye girdiklerini söylüyorlar. Sünnet yaptırmayan kadınlar toplum tarafından dışlanır ve evlenemezler. Kadınlar çok küçük yaşlarında bazen (8-14) hatta bazen (3-4) yaşında korunç acılarıyla tanışıp yaşamları boyunca buna maruz bırakılıyorlar. Kadın sünnetiyle mücadele eden Terre des Femmes kadın örgütü sünnetin konuşulmasının bile bir tabu olduğu bu ülkelerde bu konuya eğilip

rın yüzde 56'sı hanehalkı ihtiyaçlarına katkıda bulunmak, yüzde 18'i iş öğrenmek, meslek sahibi olmak için çalışma hayatına katılıyor. 6-14 yaş grubundaki çocukların yüzde 27'si okula ilgi duymaması, öğretmenleriyle iyi geçinememesi, yüzde 15'i okul masraflarının çok yüksek olması, yüzde 14'ü ailesinin ekonomik faaliyetine yardımcı olmak ve ücretli çalışmak zorunda olması, yüzde 11'i ailesinin izin vermemesi, yüzde 9'u ev işlerinde ailesine yardımcı olmak ve küçük kardeşlerine bakmak zorunda olması, yüzde 4'ü uygun okulun olmaması nedeniyle ve yüzde 20'si ise diğer nedenlerle okula gitmiyor veya okulu yarıda bırakıyor." (Türk-İş Raporundan)

Türk-İş'in raporuna göre, çalışan çocukların yüzde 38'i günde 10 saatten fazla, yüzde 37'si ise günde 8-10 saat arasında çalıştırılmaktadır. İş sürelerinin düzensiz oluşu, çocukların aşırı ölçüde çalıştırılması ve herhangi bir ek ücret ödenmeden çalıştırılmak zorunda bırakılması, çocuk emeğinin ne ölçüde sömürüldüğünün bir kanıtı durumundadır. Çalışma ortamları genellikle işçi sağlığı ve iş güvenliği kurallarına uygun değildir. Mekanlar küçük, gürültülü, havalandırma önlemleri alınmamıştır. Bu tür çalışma ortamlarında kullanılan çeşitli maddeler çalışanların ve çalışan çocukların sağlıkları ve güvenlikleri açısından tehlikeler içermektedir. Örneğin ayakkabı, saya, saraciye ve deri konfeksiyon sanayinde kullanılan ilaç, solüsyon gibi yapıştırıcılar içindeki kimyasallar, bu iş kolunda çalışanlar ve özellikle çalışan çocuklar üzerindeki en önemli tehlikeyi oluşturmaktadır.

Sokakta çalışan çocuklar çiklet, su, balon, simit satıp, ayakkabı boyayıp, hamallık, çöp toplayıcılığı, çiçek satıcılığı yapmakta, sık sık iş değiştirmektedirler. Bu çocuklar uzun sürelerle çalışmakta, bir bölümü asga-

ri ücretin üstünde de olsa, genellikle az para kazanmakta, yetersiz beslenmekte, ağır yük taşımakta, çeşitli kazalara uğramaktadırlar. Türkiye'de iş kazası geçiren çocukların yüzde 51'inin tedavi masraflarını ailesi ve kendisinden sorumlu büyükleri karşıladı, yüzde 36 ' 1'ini ise asıl sorumlu olan işverenler ödedi "

Eğitim Merkezleri

Yukarıda çizdiğimiz bu tabloda sonra Türkiye'de Çıraklık ve Mesleki Eğitim Merkezlerinin durumuna bir göz atalım. Türkiye genelinde 3308 sayılı Mesleki Eğitim Kanunu kapsamında faaliyette bulunan Merkez sayısı veriler arasında yok ancak bu Merkezlere giden çırakların sayısı sadece 74.365. Yani herhangi bir işyerinde çalışan 14-17 yaş grubundaki çocukların %11,6'sı Çıraklık Eğitim Merkezlerine gidiyor. Zaten 6-14 yaş grubundaki çocukların çalıştırılması yasak olduğundan meslek kurslarına dahi gitmiyorlar. Çıraklık Eğitim Merkezlerinde ilköğretimi tamamlamış ve 14 yaşını doldurmuş çalışan çocuklara 3 yıl süre ile çıraklık eğitimi veriliyor. Bu merkezler çalışan çocukların hem eğitim yaşantısından kopmamalarını hem de meslekleri ile ilgili kendilerini geliştirmelerini sağlamaya yönelik. Üstelik öğrenciler eğitim gördükleri süre devlet tarafından sigortalanıyor. Ancak mesleki eğitim merkezlerinin azlığı, var olanlarının yetersizliği, bu merkezlerin devlet tarafından yeterli derecede desteklenmemesi nedeniyle eğitim gören çırakların sayısı çalışan çocuklar ile kıyaslanamayacak kadar az. Diğer Mesleki Eğitim Merkezlerinin toplam sayısı ise 354. Ve bu merkezlere toplam 307.744 öğrenci devam ediyor. Bu öğrencilerin ise 259.647'si yani %84'ü erkek.

Ancak Mesleki Eğitim Merkezleri sorunu

Üstelik bu çocukların çok büyük bir kısmı sendikaların örgütlendiği alanlarda ve çok kötü şartlar altında çalışıyorlar.

Özellikle Kürt illerinden mevsimlik göç ile tarımın yoğun yapıldığı Türkiye metro-pollerine gelerek çalışan çocuklar bu verilerin içerisine değil. Çukurova başta olmak üzere, Orta Anadolu'nun bazı illeri, İzmir, Manisa, Ordu ve İzmit gibi illerde tarım işletmelerinde çalıştırılan ve herhangi bir sosyal koruma altında bulunmayan işçi sayısı, yıllık olarak 1 milyonun üzerinde tahmin ediliyor. Çukurova'daki tarım işçiliği, Karadeniz'deki fındık toplama ve Ege bölgesindeki orman temizliğiyle bostan ve zeytin toplama işlerinde kullanılan çocuk emeğinin yoğunluğu, buralarda kullanılan yetişkin emeğiyle eşdeğer olarak biliniyor. Bu çocukların Türkiye'nin de imzaladığı Uluslar arası Çalışma Örgütü (ILO) standart-

larına göre çalıştırılması yasak.

Türk-İş'in araştırması

Türk-İş'in yaptığı bir araştırma ise çocuk işçiliğinin nedenlerini ortaya koyuyor. Ülke genelindeki 6-14 yaş grubundaki çocukların yüzde 31,5'i (araştırma tarihinde %27'si) hem okuyor hem de çalışıyor. Çocuğun çalışması, aile için 'gelir', çocuğu çalıştıran için 'ucuz emek' anlamına gelirken, çalışan çocuk için ise, 'para kazanma' olgusu, büyüme, yetişkin olma olarak algılanıyor.

"Türkiye genelinde 6-14 yaş grubunda ekonomik işlerde istihdam edilen çocukların yüzde 68'i hanehalkının ihtiyaçlarına katkıda bulunmak için, yüzde 21'i ailesi istediği için, yüzde 6'sı iş öğrenmek, meslek sahibi olmak için, yüzde 4'ü kendi ihtiyaçlarını karşılamak için, yüzde 1'i ise diğer nedenlerle çalışıyor. Kentsel alanda çocukla-

mücadele etmenin oldukça zor olduğunu anlatıyor. Kadın sünnetiyle mücadele verdikleri bölgelerde özellikle yaşlı kadınların zorluk çıkardığını söylüyorlar, bunun nedeni ise sünneti genelde yaşlı kadınlar yapıyor. Hem bu işten para kazanıyor, hemde toplumda kadın olarak ilk kez çok saygın kişiler oluyorlar. Bunun önüne geçebilmek için bu kadınlara ebeliği öğrettiklerini söylüyorlar. Sünneti engellemek için bütün köyü örgütlemek gerektiğini aksi taktirde kızını sünnet ettirmeyen aileleri tüm köyün dışladığını ve ailenin yine kızını sünnet ettirmek zorunda kaldığını açıklıyorlar. Bu vahşetin yüz yıllardan bu yana süre gelmesinin esas nedeni, emperyalist barbarların bu ülkelerin

yalnızca yer altı yer üstü zenginlikleriyle ilgilenmeleri ve halkları bir sömürü aracı olarak görmeleridir. 1950li yıllarda Afrikalı kadınlar kadın sünnetinin duyulması ve müdahale edilmesi için oldukça zorlu mücadeleler verir. Afrikalı delegeler Birleşmiş Milletlerin (BM) her toplantısında konuyu gündeme taşımaya çalışır ve sonunda Birleşmiş Milletler Topu (WHO) Dünya Sağlık Örgütüne atarak konuyu araştırmasını ister. Aradan 9 yıl geçtikten sonra (WHO) konunun kendi yeteneği dışında olduğunu söyleyerek reddeder. Afrikalı delegeler konuyu ısrarla gündeme getirmeye devam eder fakat 1975 yılına dek hiçbir gelişme

kaydedemez. 1980'e geldiğinde Avrupa'ya göçler nedeniyle sorun gündeme gelir azda olsa bir gelişme kaydedilir. 2000li yıllara geldiğinde bazı ülkelerde yasal düzenlemelerin olduğunu kâğıt üzerinde yasakların konulduğunu görüyoruz. Ancak bunun kadın sünnetini geriletmede ne kadar yetersiz olduğu bilinmelidir. İşlerine geldiğinde "demokrasi", "özgürlük" sağlama adına Afganistan'ı, Irak'ı, Filistin'i vd. ülkeleri bombalamaktan çekinmeyen, her türlü seferberliği gösteren ve bunu kendile-

rine görev edinen emperyalistler, söz konusu bu durumda âcizane oluveriyorlar. Tek dertleri dünyayı yeniden paylaşmak olan, halkların başına demokrasi değil ölüm yağdıran bu emperyalist haydutlar ne Afganlı ne Iraklı

nede Arabistanlı kadınlara çözüm getirmez, getirmedir. Ezilenlerin en ezileni olan emekçi kadınların, erkek egemen düzeni yıkmak için tek bir nedeni bile yoktur. Emekçi kadınların dünyayı kendilerine zindan eden, cehennemden farksız olan "erkek egemen sistem"e ihtiyaçları yoktur. Kadınların kendi elleriyle kuracakları, horlanmanın, işkencenin, cinsel meta olmanın, taciz, tecavüzün ve her türden kokuşmuşluğun barınamayacağı bir sistem olan komünizme ihtiyaçları vardır.

Kaynaklar: BİA Haber Merkezi, Asuman Çetiner)

Çıraklar, Meslek Eğitimi Öğrencileri, Yasal Hakları ve Sorunları – II

Bültenimizin geçen sayısında Çıraklar ile ilgili yazımızın birinci bölümünü yayınlamıştık. Geçen bölümde daha çok Çırakların yasal haklarına değindik. Bu ikinci bölümde ise yasal haklarına rağmen Çırakların, çocuk işçilerin durumunu, çalışma koşullarını ortaya koymaya çalışacağız.*

“Eti Senin Kemiği Benim”

Çocuk işçilerin, çırakların sayısı hakkında değişik kurumlardan birbirinden çok farklı rakamlar veriliyor. Ancak çevremize şöyle bir baktığımızda dahi çocuk işçiliğinin büyük bir sorun olduğunu görebiliyoruz. Çocuk işçiler hemen hemen her sektörde çalıştırılıyorlar.

Düşük ücretle, hiçbir haktan yararlanamayan, sigortasız, sendikasız çalıştırılan çocuk işçiler ne çıraklık yasasından ne de İş Kanunu'ndan yararlanamıyorlar. Üstelik şiddete, hakarete maruz kalıyor, aşağılanıyor ve en kötü koşullarında çalıştırılıyorlar. Halk arasında kullanılan “Eti benim kemiği benim” çocuk işçilerin durumunu iyi gösteren bir cümle.

Türkiye’de çocuk işçiliği ile ilgili yapılan son araştırma Ekim-Kasım-Aralık 2006 dönemine ait. TÜİK’in yaptığı Çocuk İşgücü Anketleri 1999 ve 1994 yıllarında da yapılmış. 1999 yılından sonra uzun bir süre araştırma yapılmaması Çocuk işçiliği konusundaki rakamların birbirleri ile çelişmesine,

değişik kurumların sürekli değişik rakamlar vermesine ve tepkilere neden oldu. Bu tepkiler nedeniyle olsa gerek TÜİK 2006 sonunda yeni bir araştırma yaptı ve bu araştırma Nisan 2007 döneminde yayınlandı.

TÜİK’in verilerine göre Türkiye’de 6-14 yaş grubunda 12 milyon 477 bin, 15-17 yaş grubunda ise 3 milyon 786 bin kişi var. 6-14 yaş grubunda olan çocukların 320 bin her hangi bir işte çalışıyor. Bu rakam 1994’te 958 bin, 1999’da ise 608 bin kişiydi. Bu çocuklardan 124.000’i ise herhangi bir okula gitmiyor. 15-17 yaş grubunda ise 638 bin genç çalışıyor. (1994’te 1.311 bin, 1999’da 1.021 bin.) Yani rakamlar sürekli

düşüyor. Bunda en etkili olan şey zorunlu eğitimin 8 yıla çıkarılmış olması. Toplam olarak ise 6-17 yaş grubunda 958 bin kişi çalışıyor. Ve bunların 456 bin kentte, 501 bini ise kırdaki çalışmaktadır. Bu rakam 6-17 yaş grubundaki çocukların %5,9’unu ifade etmektedir. TÜİK’in araştırmasına göre çalışan çocukların %57’si tarımda, %16’sı sanayide, %20’si ticaretle, %7’si de hizmet sektöründe çalışıyor. Bu çocuklar neredeyse yarısı ise herhangi bir ücret almadan çalıştırılıyor.

Araştırma sonuçlarında ilgi çeken bir yan ise kent ile kır arasındaki farklılık. Çünkü çalışan çocukların sayısı kentte 1999 verilerine göre çok fazla değişmezken, kırdaki %43’lük bir düşüş gerçekleşiyor. Elbette ki bunu köyden kente göçlerle açıklayabiliriz. Aynı farklılık kentlerde çalışan çocukların sektörlerinde de yaşanıyor. Kentlerde çalışan çocukların %46’sı sanayi sektöründe çalışmaktadır. Kırdaki ise tarımda çalışma oranı %72,2.

Bu sektörler dışında çalışan ve buzdagi-nin görünmeyen tarafını oluşturan çocuklar var: Ev işçilerinde çalıştırılan çocuklar. TÜİK’in araştırmasına göre Türkiye’de en az 7 milyon çocuk ev işlerinde çalıştırılıyor. Temizlik, yemek yapma, çocuk bakımı, ütü vb. işler bu çocukların sırtında.

Verilerin en çarpıcı tarafı ise okula gitmeyen çocukların sayısı. Çünkü 6-17 yaş grubundaki çocukların %15,3’ü okula gitmiyor. Zorunlu eğitim alması gereken 6-14 yaş grubundaki çocukların ise %7,6’sı okula gitmiyor. Okula gitmeyen çocukların toplam sayısı 2 milyon 491 bin. Aslında bu çocukların da çalışan çocuklar olduğunu belirtmeliyiz. Okula giden 302 bin çocukta aynı zamanda bir işyerinde çalışıyor. Okula gidip ev işlerinde çalışan çocukların sayısı ise 5 milyon 896 bin.

Toparlarsak, 6-17 yaş grubunda bulunan 7 milyon 962 bin çocuk (ev işleri dahil) çalışıyor. Yaklaşık 2 milyon 500 bin çocuk okula gitmiyor.

Ancak TÜİK’in bu rakamlarının ne kadar gerçeği yansıttığı tartışılır. Çünkü TÜİK’in 1999 yıllarında yayınladığı verilerde 1 milyon 630 bin çocuğun çalıştığı belirtilmişti. Ancak aynı tarihlerde yapılan birçok araştırma çalışan çocukların sayısını 3 milyonun üzerinde belirtmekteydi. Ayrıca araştırma Ekim/Kasım/Aralık döneminde yapılmış. Oysa çocuk işçiliğinin en fazla yaz aylarında, yani okulların kapanması ile birlikte 3-4 kat arttığı bilinen bir gerçek. Her şey bir yana 2,5 milyon çocuğun (zorunlu eğitim olmasına rağmen) okula gitmiyor oluşu ayrı bir sorun.

Kayıtdışılık

Türkiye’de birçok şeyin kayıtdışı olduğu, verilen resmi rakamların aslında gerçeğin küçük bir kısmı olduğu bilinmektedir. Kayıtdışı çalıştırılan ve sayıları resmi istatistiklere hiçbir zaman yansımayan çocuk işçiler ise buzdagi-nin görünmeyen asıl kısmını oluşturmaktadır.

Bu çocuklar, özellikle küçük sanayi sitelerinde oto tamir işleri başta olmak üzere döküm atölyeleri, metal işleme, plastik kalıp atölyeleri, emaye, demir tel fabrikaları, küçük esnafın işlettiği dükkanlarda çıraklık ve büyük tarım işletmelerindeki ağır işler benzeri işlerde çalıştırılıyorlar. Herhangi bir sosyal güvenlikleri olmayan ve bunun yanı sıra ücretleri de tamamen feodal ilişkiler çerçevesinde belirlenen çocukların kaderleri ustalarının elinde.

Ciddi bir emek sömürsüne ve onlar açısından en ağır koşullara tabi tutulan çocukların hiçbir hakları yok. Sürekli şiddet ve hakaret altında çalışmak zorundalar.